

VE STÍNU ŠEDIVCE

Běžel svými horami, v ruce třímал berlu. Držel se ve skrytu, využíval kamenů, skal, dokonce i závějí. Jeho nohy zanechávaly sotva pár náznaků stop. Pokoušel se soustředit na úkol, který měl před sebou, potlačit zuřivost bublající pod povrchem. Tohle byly jeho hory, jeho domov. Měl by jimi procházet s hlavou hrdě vztyčenou, ne se krčit a schovávat! Konečně se zastavil. Dýchal klidně a bez námahy, šátek, který měl uvázaný přes obličej, rozptyloval páru stoupající od úst, nemohla tak prozradit jeho polohu. Důkladně si prohlédl otevřené údolí. Přišel brzy. Velmi brzy. Chtěl si být jist, že nekráčí do pasti. Michael ho taktně upozornil, že: „To si teda jistej bejt nemůže, protože to zatraceně smrdí!“ Moama mu za to věnovala velmi káravý, pohrdlivý, leč klidný pohled. Že momentálně velmi riskuje, mu nikdo říkat nemusel.

Mrholilo. Respektive padal mrznoucí déšť. Usazoval se mu na košili i kůži, pokrýval vše nebezpečně kluzkou krusťou. Zaki se pod šátkem usmál. Konečně pořádné počasí jeho Špičáků. Očima pečlivě prohledával každý centimetr kaňonu, jeho stěn.

„*Nejsi sám,*“ ozvala se v jeho myšlenkách Aronel. S Charlikem kroužili vysoko nad zemí a hlídali ho.

„*Já vím, vidím je,*“ odvětil. Musel uznat, že ať se ve skalách

schovával kdokoliv, byl dobrý. Hodně dobrý. Registroval spíše nenápadné náznaky skrývajících se lidí než lidi samotné. Charlik si byl téměř jistý, že se jedná o samé ženy. Mohl se ovšem mýlit, ale dávalo mu to jistou naději. Jen doufal, že mezi nimi není ta... fuchtle. Nepochyboval, že ho zatím nezaregistrovaly. Rychle se přesunul o trochu níž, tam, kde byla o něco málo bezpečnější půda pod nohama. Bylo sice příliš brzy, ale když už tu všichni byli, nemělo cenu otálet.

„*Bud' opatrný,*“ varovala ho Aronel.

„*Nezasahuj!*“ přikázal jí. Charlik opáčil, že se mu to ale vážně nelíbí.

„*To mně taky ne, ale pokud si dobře pamatuju, byli jste to vy dva, kdo říkal, že potřebujeme nějakou taktickou výhodu,*“ zněla jeho odpověď.

„*To nic nemění na tom, že je to nebezpečné,*“ přisadila si Aronel. Zaki si pomyslel, že ti dva jsou jako dvě kvočny. Bohůmžel si to pomyslel příliš nahlas. Charlik se po krátké, mírně uražené přemýšlivé pauze zeptal, co to znamená, protože za léta strávená s Elenou a Michaelem se naučil za jejich slovy hledat jiné než implicitní významy. Zaki se tak stal nedobrovolným posluchačem Aronelina vysvětlení toho, co znamená být kvočnou. Po několika doplňujících dotazech se Charlik urazil úplně. Zaki obrátil oči v sloup. Pomalu, aby příliš prudkým pohybem někoho nevyděsil a nepřilákal nechtěnou střelbu, vstal a narovnal se. Lehce, téměř líně začal sestupovat na dno údolí. Byl si jist, že ho všichni přítomní pozorují.

Došel na domluvené místo, postavil se tak, aby byl ze všech stran dobře viditelný, a opřel se o berlu. Ať se měl setkat